Telefon cu Izmirul

DUELUL D. TEODORESCU — TR. IONESCU DOMINĂ CAMPIONATUL TURCIEI

O echipă pornită anonim la drum se instalează autoritar în fruntea clasamentului

În ultima vreme, am primit puține vești de la D. Teodorescu, care, din vară, antrenează echipa turcă Altai Izmir. Din cînd în cînd, însă, flash-urile agenților de presă ne-au adus știri laconice despre situația din campionatul de fotbal al Turciei și de poziția ce o deținea în clasament team-ul lui Teodorescu. Cîteva săptămini am urmărit de la distanță asaltul ce-l dădea această formație pentru a detrona pe lider, Fenerbahce Istanbul (al cărui antrenor este, după cum se știe, cunoscutul tehnician român Traian Ionescu).

O telegramă a unei agenții de presă ce anunța că Altai a trecut pe primul loc ne-a determinat să apelăm la „07", în dorința de a afla amănunte despre situația din campionatul de fotbal al Turciei.

Operatoarele de la „internațional", amabile ca întotdeauna, ne-au dat foarte repede legătura cu clubul din Izmir, unde l-am găsit pe antrenorul Teodorescu.

— Așadar, rocada s-a efectuat...

— ...și avem trei puncte avans față de Fenerbahce, reia interlocutorul nostru. Altai Izmir n-a pierdut pînă azi (n.n. simbătă) nici un meci! În cele 11 etape am obținut 7 victorii și 4 rezultate de egalitate, am înscris 13 goluri și am primit doar 2.

— Deci, punctul forte este apărarea?

— La prima vedere, așa s-ar părea, însă realitatea-i alta. Am schimbat complet jocul echipei. Elevii mei practică un fotbal modern, cu accentul pe ofensivă. În acest fel, au fost spulberate previziunile sumbre ale unora care, înaintea începerii campionatului, afirmau că Altai, fără jucători cu nume sonore, va ocupa o poziție pe la subsolul clasamentului. Aceștia propuneau să fie înlocuiți 6—7 jucători.

— Ați acceptat acest punct de vedere?

— Nu. Lotul a fost completat doar cu Kraus și Motroc. Modificările esențiale s-au produs însă în procesul de pregătire, și ele au dus, bineînțeles, la o altă concepție de joc.

— Dar Traian Ionescu ce face?

— Nu ne-am văzut de mai mult timp. Am aflat însă, din ziare, că în urmă cu 2—3 săptămini a fost bolnav. După o scurtă spitalizare, și-a reluat activitatea. E posibil ca în zilele următoare să ne întilnim...

— Cînd se termină turul campionatului Turciei?

— În ziua de 11 ianuarie va avea loc ultima etapă, dar noi vom intra în vacanță de abia pe 27 ianuarie 1970. Cauza? Meciurile din „Cupa Turciei". Eliminînd pe Besiktas, cu victorii în ambele partide, 3—2 la Izmir și 1—0 la Istanbul, ne-am calificat în optimile de finală. Jocurile sînt fixate pentru datele de 17 și 24 ianuarie. Așa că vom intra în vacanță la data amintită mai înainte.

După o scurtă pauză, reia:

— În încheiere, am o rugăminte: vă rog să transmiteți felicitările noastre, adică ale mele și ale lui Kraus și Motroc, federației, antrenorilor și jucătorilor români pentru calificarea în turneul final al campionatului mondial din Mexic.

P. VINTILA

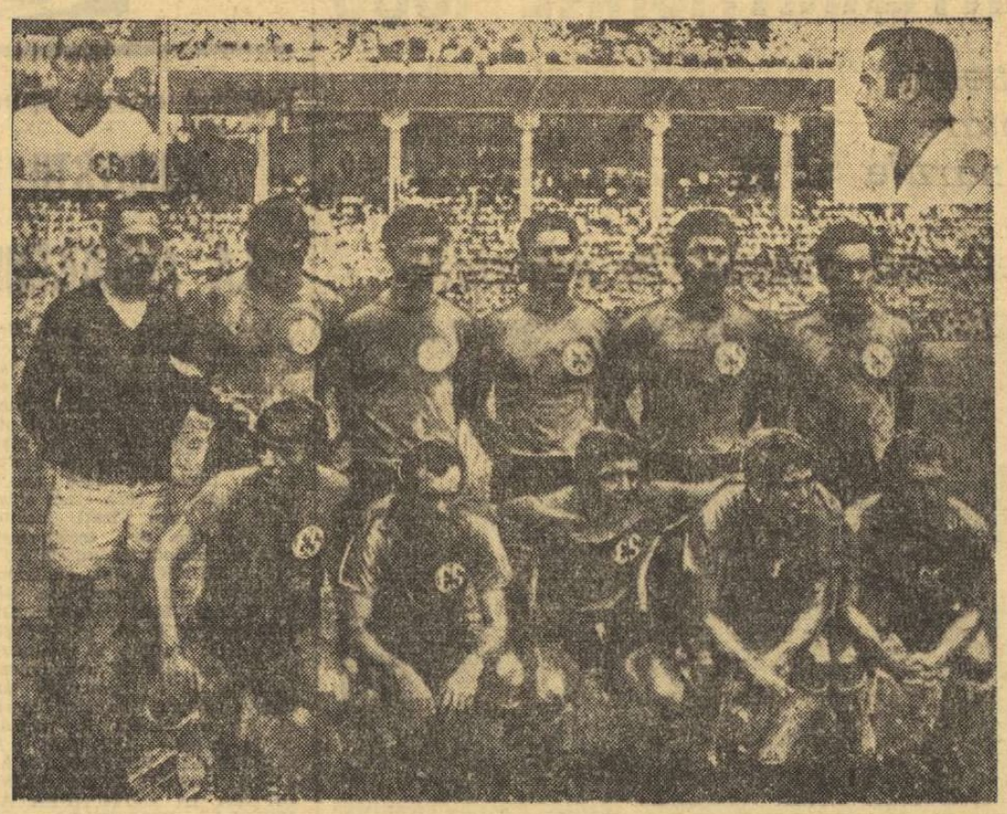

Selecționata Salvadorului. De la stînga la dreapta W. Fernandez, S. Mariona, M. Rodriguez, S. Rivas, J. Vasquez, M. M. Manzano. Jos: J.R, Martinez, J.A. Quintanilla, M. Monge, S. F. Cabezas și E. Acevedo. Sus: prof. Gr. Bundio (antrenor) și Jose Santacolomba (antrenor secund)

CONSTELAȚIA MEXICANĂ

8. SALVADOR... SAU AVANTAJELE UNEI NECUNOSCUTE

Lăsînd deoparte — cădere complice de acord — așa-zisa constituință „istorică", legată nemijlocit de ceea ce rămîne peste timp, de numărul de goluri, de formațiile aliniate și de ierarhia mereu modificată în aspra luptă pentru Zeița fotbalului, campionatele mondiale rămîn dintotdeauna un superb spectacol „son et lumière", desfășurat, deopotrivă pe gazon cît și în stradă, o inedită paradă a vedetelor venite din toate colțurile lumii, cu obiceiurile, chipurile, graiurile și culorile lor cele mai diverse...

Dacă sosesc la această tradițională întîlnire echipe ale căror rezultate, înscrise în palmares, și valori — cîntărite aproape farmaceutic de specialiști — le acordă șanse spre vîrful piramidei, atunci nu lipsesc la supremul rendez-vous al fotbaliștilor lumii nici acele echipe fără însemnătate, ajunse la elită mai degrabă prin jocul întîmplării, venite la „mondiale", cel mai adesea, pentru a pierde onorabil...

Undeva, aici, în această a doua grupă se află EL SALVADOR-UL, prezent, surprinzător, pe gazoanele „țării lui Montezuma", de unde VOR LIPSI — straniu echilibru — CELEBRITĂȚI RECUNOSCUTE CA: UNGARIA sau PORTUGALIA, IUGOSLAVIA sau SPANIA, SCOȚIA sau FRANȚA...

Vorbind, însă, de echipa El Salvadorului — care și-a cîștigat un loc muncit și meritat în aristocrația fotbalului, susținînd nici mai mult nici mai puțin decît 10 meciuri preliminarii — să zăbovim cu gîndul, neîntîmplător, la necunoscutul Uruguay care cucerea, în 1924, un nesperat titlu olimpic sau, mai aproape de zilele noastre, la formația R. P. D. Coreene, care trimitea în infern o squadra azzurra de 24 de carate, și să repetăm, o vorbă înțeleaptă ieșită din popor: mai știi de unde sare... iepurele!?

IN MEXIC, UN DEBUTANT CARE JOACĂ... PE SUS

Deși federația autohtonă de fotbal este afiliată la F.I.F.A. încă din 1938, El Salvadorul, participant la o competiție mondială abia cu ocazia ultimului turneu olimpic, va urca pe scena finalelor mexicane în calitate de... debutant. Cu toate acestea, un debutant cu o oarecare carte de vizită, căci țara aceasta cu aproape 20 000 de jucători legitimați — la o populație de două ori cît a Bucureștior! — a cîștigat, în 1954, Jocurile Americii Centrale și Caraibilor, competiție în care de altfel nu o dată s-a numărat printre protagoniști.

Neomițînd faptul că principala întrecere internă, „Division Mayor", contează pe participarea a 10 echipe semiprofesioniste — între care cele mai renumite sînt Aguila, campioana en titre, și Atletico Marte, actualul lider — trebuie subliniat că salvadorienii practică un fotbal rapid, recunoscut tehnic, desfășurat cu obișnuitul gust sud-american al spectacolului și — ca o curiozitate — în special pe sus. La ultima ediție a campionatului, bunăoară, peste 75 la sută din goluri s-au realizat cu capul sau din volé, și una dintre explicațiile acestei caracteristici o datorăm confratelui francez, François Thébaud: „Pe un asemenea teren, unde controlul balonului devine imposibil, toată lumea joacă pe sus... Pe jos, două pase consecutive constituie o performanță" („Miroir Sprint").

Într-un fel, lucrurile par mai mult decît simple: clima ecuatorială și nenumăratele ploi ce înundă zilnic America Centrală influențează într-atît starea terenurilor, încît jucătorii salvadorieni — de altfel cu o nativă disponibilitate spre acrobatic — preferă jocul aerian. Faptul că ei nu sînt obișnuiți cu gazonul „biliard", le oferă, însă, un avantaj net în duelurile directe cu adversarii care — scrie același Thébaud — „cad exact în clipa în care un salvadorian se simte, în noroi, ca un marinar pe... coverță".

Așadar, dacă nu se poate estima maniera tactică în care va evolua în Mexic reprezentativa El Salvadorului, atunci nu greșim afirmînd că salvadorienii vor practica un fotbal îndeosebi aerian! Iată, într-adevăr, o noutate...

IRONIA SOARTEI: SALVADORU CALIFICAT DE UN... ARGENTINIAN!

S-a spus că, în clipa în care Peru elimina Argentina, un singur cetățean al acestei ultime republici sud-americane jubila: Gregorio Bundio, fostul jucător al lui Independiente și Boca Juniors, care rămas fără contract și expurgat din incinta fotbalului natal, ajunsese director tehnic al unei modeste reprezentative care nu promitea nimic... Dar iată că miracolul s-a produs: trufașii elevi ai lui Osvaldo Zubeldia rămîn acasă, în timp ce Bundio și ai săi „mundialistas", plecați anonimi pe drumul calificării, au în buzunar biletele pentru Mexic!

Faima de care se bucură, acum, Bundio în capitala țării tine, mai degrabă de ordinul legendei, iar cele 4 cotidiene salvadoriene se iau la întrecere ca fotografiile lui Bundio și ale secundului său José Santacolomba, să apară pînă la inaugurarea campionatului mondial... în fiecare zi.

Cît despre José Santacolomba, trebuie amintit că el este un salvadorian de origine italiană ale cărui două mari pasiuni fotbalistice rămîn Internazionale și A.C. Milan... Despre Santacolomba circulă zvonul că ar fi rostit cîndva, la un toast: „Aștept ziua cînd băieții noștri vor juca, ca Inter, și-apoi vreau să mor împăcat". Aceștia sînt, în sărace trăsături de condei, cei doi oameni care vor aduce El Salvadorul pe gazoanele din Mexic: buni cunoscători ai fotbalului internațional, redutabili teoreticieni și firi mai degrabă pătimașe, Bundio și Santacolomba speră că echipa lor nu se va prezenta la „mondiale" pentru o simplă formalitate...

VA FI, OARE, SUFICIENT ARGUMENTUL TINEREȚII?

În ceea ce privește reprezentativa El Salvadorului — despre care nu multe lucruri știm, dar pe care o vom cunoaște mai bine în urma turneului european, programat pentru februarie — aflăm că fotbaliștii ei posedă un înăscut simț al fentei și un bagaj remarcabil de cunoștințe tehnice. Echipa suferă însă — după cum recunoaște chiar Bundio — „pe planul jocului colectiv".

Aproape toți membrii lotului sînt proveniți de la centrul național de juniori, înființat cu puțini ani în urmă de același Bundio, și dintre cei 15 jucători de bază utilizați pe parcursul preliminariilor — Fernandez, Pineda — Rivas, Mariona (căpitanul echipei), **Vasquez, Osorio, Manzano — Flamenco, Cabezas, Quintanilla — Rodriguez, Martinez, Monge, Rosaro, Acevedo** — numai trei (Mariona, Manzano și Monge) n-au fost prezenți anul trecut la J.O.

Menționînd — ca un lucru inedit — faptul că portarul reprezentativei, „Pulpo" Rodriguez, apără buturile formației Atlanta, aflată pe... ultimul loc al clasamentului și destinată, probabil, retrogradării, să dăm din nou cuvîntul lui Gregorio Bundio: „Îmi leg mari speranțe de echipa mea. Nu uitați că media ei de virstă este de numai 22 de ani! Asta nu vă spune nimic?".

Să fim sinceri: argumentul acesta s-ar putea să nu fie suficient și, atunci, El Salvadorului nu-i va rămîne, probabil, altă satisfacție decît aceea de a face act de prezență pe scena „mondialelor" '70... Ceea ce — de ce n-am recunoaște — e ceva pentru micul El Salvador și puținii salvadorieni...

Ovidiu IOANIȚOAIA

GRUPA A XII-A (Zona Americii de Nord și a Caraibilor).

Subgrupa I: **Costa Rica — Jamaica 3—0, Costa Rica — Jamaica 3—1, Honduras — Jamaica 3—1, Honduras — Jamaica 2—0, Honduras — Costa Rica 1—0, Costa Rica — Honduras 1—1.**

Clasament: Honduras 7 p, Costa Rica 5 p, Jamaica 0 p.

Subgrupa a II-a: **Guatemala — Trinidad 4—0, Trinidad — Guatemala 0—0; Haiti — Trinidad 4—0, Trinidad — Haiti 4—2, Haiti — Guatemala 2—0, Guatemala — Haiti 1—1.**

Clasament Haiti 5 p, Guatemala 4 p, Trinidad 3 p.

Subgrupa a III-a: **Surinam — Antilele olandeze 6—0, El Salvador — Surinam 6—0, Antilele olandeze — Surinam 2—0, El Salvador — Antilele olandeze 1—0, El Salvador — Antilele olandeze 2—1, Surinam — El Salvador 4—1.**

Clasament: El Salvador 6 p, Surinam 4 p, Antilele olandeze 2 p.

Subgrupa a IV-a: **Canada — Bermude 4—0, Canada — S.U.A. 4—2, Bermude — Canada 0—0, S.U.A. — Canada 1—0, S.U.A. — Bermude 2—0, S.U.A. — Bermude 6—2.**

Clasament: S.U.A. 6 p, Canada 4 p, Bermude 1 p.

SEMIFINALE: **Honduras — El Salvador 1—0; El Salvador — Honduras 3—0; El Salvador — Honduras 3—2; Haiti — S.U.A. 2—0; Haiti — S.U.A. 1—0.**

FINALA: Haiti — El Salvador 1—3; El Salvador — Haiti 0—3; El Salvador — Haiti 1—0 (după prelungiri).

„Săgeata Carpaților" în acțiune

ION PÎRCĂLAB declară:

„NU SÎNT O STEA APUSĂ"!

Mi-era teamă, atunci cînd partida mea de... vorbe cu Pîrcălab era deja gata angajată, de amenințarea atmosferei nostalgice pe care mii de repere, agățate ca decorațiile pe pieptul memoriei, ar fi putut s-o declanșeze. Mi-era teamă de o discuție „la trecut", duioasă (și tristă) ca o romanță. Mi-era teamă, mai ales, de concluzia rece ca o lespede „sic transit gloria...".

Și primele schimburi de vorbe aveau să alunece pe pista anticipată, natural, dezarmant, sincer, și mă gîndeam că nu are rost să dărîm această sinceritate printr-un artificiu de optimism ostentativ, forțat, fals. **Pîrcălab, care va rămîne în memoria noastră nu numai ca un unicat al fotbalului, dar și ca unul din spiritele cele mai vivace ale sportului român,** a sesizat rapid neputința dialogului nostru și a luat, surprinzător (și fericit — din punctul de vedere al gazetarului), o... acțiune pe cont propriu.

— *Tovarășe Marius Popescu, am sentimentul că vrei să mă menajezi. Nu sînt obișnuit. Pe mine, marea majoritate a fundașilor, din teren și din... afara terenului, m-au luat cu fulgi cu tot.*

— Și n-ai mai trecut...

— *Și am trecut! Și erau fundași cu NUME, un Schnellinger, un Facchetti, un Macri sau Soare, de la noi. Pe „fundașii" din afara terenului nu-i mai numesc, că se știu ei...*

— Și vrei să-ți faci și acum „cursa"?

— *Vreau, așa că ia-mă tare, domnule! Întreabă-mă, de exemplu, dacă mă consider terminat? Nu m-aș simți nici lezat, nici jignit. Unii s-au grăbit să răspundă ei la această întrebare. Oameni parașutați în fotbal, care au vrut să mă învețe cum să pasez corect în fața porții... Pe alții îi deranjează cartea mea de vizită. Vor s-o claseze cît mai repede la arhivă. Altora...*

—... Stop! Nu mai am răbdare. Prea multe... pase la centrul terenului. O vreau pe cea decisivă!

— *Pe ea scrie „gol!". Nu sînt o stea apusă. Mă simt, pe cuvîntul meu de onoare, ca la 25 de ani. Și nu-i de mirare, pentru că am doar 28. Jocul îmi merge ca înainte. A fost o vreme cînd mă îndoiam și eu. Acum sînt sigur de mine.*

— Înainte erau alții siguri de tine...

— *Am avut în această toamnă o mare șansă la care am dat singur cu piciorul. Nea Angelo voia să mai bage în națională. Prostii copilărești la club (ale mele) mi-au tăiat craca. Am văzut meciul cu Portugalia. Dacă cineva mi-ar fi cerut să cobor din tribună pe teren, nu mai țeșeam din lot cel puțin doi ani! Făceam meci mare! A fost un joc pe măsura mea...*

Dar greșelile se plătesc. Mintea românului cea de pe urmă îmi spune însă și vă spune — dumneavoastră și tuturor iubitorilor de fotbal români — că Pîrcălab nu va mai greși!

— Ca și în dragoste, declarațiile sînt foarte frumoase. Dar zboară. Oamenii au nevoie de fapte.

— *Le vor avea. Veți vedea din nou „fenta lui Garincha" (simulare de intrare în interior cu debordare pe coardă...), arma vieții mele, „cumpărată" în turneul brazilian din 1960, veți reaprecia „pasa lui Pîrcălab"...*

—... pe care toți tehnicienii români o consideră superlativul românesc al genului.

— *Vă mulțumesc. Apropo, vă imaginați ce-ar însemna un traseu de minge pe „triunghiul" Dobrin—Pîrcălab—Dumitrache?*

— Îmi imaginez, dragă Ioane. Cred că ar fi o „schemă de goluri" care ne-ar face pe mulți fericiți în... iunie, în fața televizoarelor care vor transmite, din Mexic, meciurile România — ...

— Oh, nu! Dumneavoastră mai credeți în povestea fiului risipitor iertat de...

—...Angelo Niculescu, da. Cred. Trebuie, însă, să fii tu primul care să crezi în ea!

Și atunci o să credem cu toții!

P. MARIUS

SECVENȚE DE VACANȚĂ

● **În aceste zile „domnul U", alias Titus Lucaciu, secretarul clubului universitar clujean, nu mai are timp nici să respire. Lucrează intens la darea de seamă asupra activității desfășurate la „U" în anul semicentenarului. Cei mai criticați sînt... cei mai iubiți. „Nici acum nu mi-a trecut supărarea pe fotbaliști — ne spune T. Lucaciu. Ne-am pregătit atîta pentru marea sărbătoare și ei n-au găsit altceva de cuvîntă decît să ne arunce pe masă semicentenarului un buchet de... flori ofilite. Ca să-i forțăm trebuie să urce pe podium la sfîrșitul campionatului sau să ne aducă a doua Cupă la Cluj".**

Să recunoaștem, „domnul U" nu le cere imposibilul.

● **St. Cîrjan nici în spital nu face altceva decît să se gîndească numai la fotbal: „Noua structură a anului universitar ne-a com încurcat programul de pregătire. Vom putea începe pregătirile cu motorul în plin abia de la 20 februarie, la Predeal. De la 5 martie ne reîntoarcem la Cluj, unde vom continua pregătirile pînă în ziua startului. De acum mă gîndesc la primul meci. Totdeauna craiovenii ne-au creat probleme la noi acasă. De data aceasta trebuie neapărat să pornim cu dreptul. Ați auzit, doar ce ne pretinde „domnul U"...".**

● **În tabăra ceferiștilor clujeni, în schimb, e liniște deplină. Vacanța s-a dat o dată cu terminarea turului și se va încheia după analiza comportării echipei, care se va ține pe 4 ianuarie 1970. Toată lumea e convinsă că „C.F.R."-ul va supraviețui în „A" și conducerea clubului a început deja marea bătălie pentru noi „achiziții". Dar, asupra acestei chestiuni se păstrează o tăcere deplină.**

PRONOSPORT

AȘA ARATĂ O VARIANTĂ CU 13 REZULTATE EXACTE LA CONCURSUL PRONOSPORT Nr. 51 ETAPA DIN 21 DECEMBRIE 1969

I.	Bari—Cagliari	X
II.	Bologna—Torino	2
III.	Juventus—Lazio	1
IV.	Lanerossi—Brescia	2
V.	Milan—Fiorentina	1
VI.	Napoli-Internazionale	X
VII.	Roma—Palermo	X
VIII.	Verona—Sampdoria	X
IX.	Cesena—Catania	2
X.	Como—Reggiana	2
XI.	Livorno—Mantova	X
XII.	Modena—Pisa	X
XIII.	Reggina—Varese	1

Fond de premii 268.499 lei.

Plata premiilor la acest concurs se va face astfel: în Capitală de la 26 decembrie 1969 pînă la 4 februarie 1970 în provincie de la 30 decembrie 1969 pînă la 4 februarie 1970.

fotbal

VIGU — „EROUL" SCANDALAGIU

Cunoscătorii fotbalului din țara noastră îl apreciază pe acest talentat fundaș stînga al echipei Steaua. Născut, crescut și afirmat în fotbal la Oradea, acest jucător tînăr a ajuns la București în echipa care l-a consacrat. Pînă în ziua de 7 decembrie a.c. l-am cunoscut ca un jucător sîrguincios, un exemplu în comportarea pe teren și, totodată, ca pe un tată fericit. Această apreciere a fost, însă, infirmată de însuși... Vigu.

Ce s-a întîmplat, de fapt?

Încă în timpul meciului susținut cu formația locală Crișul, la Oradea, Vigu a comis numeroase faulturi, a fost mult mai iritat decît ni-l puteam închipui. Și pentru a determina opinia publică din orașul său natal să-și schimbe definitiv părerea despre el, duminică seara, a apărut și în postură de huligan începător, care nu-i face de loc cinste...

Cum s-au petrecut faptele?

La ora 19,45, în acea duminică (7 decembrie a.c.), Vigu, împreună cu sora lui (care este jucătoare de baschet la Crișul Oradea) și un coleg de echipă (neidentificat), așteptau la gara centrală din Oradea sosirea unui taximetru. Ghinionul conducătorului auto Constantin Oatu a fost că a sosit el. La stația în cauză mai așteptau și alți călători, printre care o familie cu doi copii mici. Respectînd dispozițiile primite (familiile cu copii mici au prioritate la taximetru), șoferul Oatu i-a comunicat lui Vigu că nu-l poate transporta pe el și „suita" lui, deoarece va efectua cursa cerută de familia în cauză. Supărat foc, Vigu l-a izbit puternic cu capul în față pe șofer, care, surprins atît de „acțiune", cît și din cauza loviturii primite — a căzut sîngerînd. Revenindu-și repede în fire și oarecum dornic și de ripostă, șoferul s-a ridicat, dar Vigu o luase la sănătoasa.

Conducătorul auto Constantin Oatu, împreună cu călătorii din mașină, s-a dus la Direcția județeană a miliției, unde a făcut plîngere la ofițerul de serviciu. În aceeași seară, a comunicat antrenorilor Șt. Onisie și Șt. Covaci cele întîmplate, așteptînd în zadar măcar scuzele de rigoare ale lui Vigu și plata costului celor doi dinți care vor trebui scoși și înlocuiți, ca urmare a izbiturii puternice aplicate de Vigu.

Luni dimineață, Constantin Oatu s-a prezentat la circumscripția medicală, unde, din cauza leziunilor, a primit un concediu medical de 6 zile.

Prin intermediul ziarului „Sportul", tovarășul Oatu se adresează lui Vigu și celor doi antrenori, pentru a răspunde de acest act huliganic, incompatibil cu calitatea unui sportiv fruntaș și încă un membru al clubului militar Steaua...

ILIE GHIȘA-coresp. principal.

CENTRUL DE JUNIORI ȘI COPII 23 AUGUST — O PEPINIERĂ DE TINERE TALENTE

Între aceste unități de bază ale fotbalului nostru, care trebuie să fie centrele de copii și juniori, centrul de la stadionul „23 August" ocupă un loc aparte. În primul rînd pentru că e decanul de vîrstă al tuturor centrelor existente în țară și apoi pentru că, pe tot parcursul anilor scurși de la înființare, s-a bucurat de o atenție specială și, implicit, de o exigență sporită în ceea ce privește rezultatele din partea F.R.F. În anul 1962, o dată cu apariția Școlii Sportive experimentale „Viitorul" a fost înființată și o secție de fotbal, care se afla în strînsă legătură cu mult regretata echipă participantă la campionatul diviziei A, VIITORUL. În iunie 1965, se face o transmutare esențială, secția de fotbal devine o unitate independentă, căpătînd titulatura de **„Centrul de copii și juniori 23 August"**, iar din iulie 1967 centrul trece sub directa îndrumare a clubului sportiv Steaua, purtînd, de acum înainte, titulatura de **„Centrul de copii și juniori 23 August-Steaua".**

În toată această perioadă, centrul a beneficiat de o serie de tehnicieni remarcabili. În ordine, centrul a fost condus, cu egală pricepere, de cunoscuții specialiști: **Nicolae Petrescu, Virgil Economu, D. Bacinschi, Dumitru Teodorescu,** beneficiind — în același timp — de aportul unor antrenori pasionați ca **C. Ardeleanu** (astăzi, antrenor federal de juniori), **Mihai Birsan, Nicolae Tătaru** (actualmente antrenor la Steaua-tineret) etc.

Astăzi, sub conducerea antrenorului coordonator **Ilie Savu,** centrul și-a asigurat serviciile antrenorilor **N. Vilcov** (grupa copiilor născuți în 1955), **G. Dungu** — fostul portar rapidist — (grupa de copii n. 1958 și grupa juniorilor republicani — n. 1953), **F. Fabian** (grupele de copii n. 1955 și 1959—1960) și **D. Sîrbu** (grupa de copii n. 1957). Voluntar lucrează, cu două grupe de copii (n. 1956), noul absolvent al școlii de antrenori, **P. Mihai.** De asemenea, centrul mai posedă un subcentru, la excelenta bază sportivă TUG, subunitate formată dintr-o grupă de juniori și două de copii, aflată în grija antrenorului **P. Stănilă.** În cadrul centrului mai activează, păstrînd o strînsă legătură cu antrenorii, **dr. Georgescu** și, benevol, efectuînd o apreciată muncă de cercetare, **prof. N. Petrescu.**

În total, 8 tehnicieni salariați, 254 de copii și 48 de juniori — însumînd 302 (dintre care 286 legitimați) tineri — toți dornici de a învăța cît mai multe din tainele sportului cu balonul rotund. Locul de instruire este învecinat cu stadionul nr. 1 al țării, pe terenurile răspîndite ca niște sateliți, în jurul acestuia și numerotate de la II la VIII. **Din păcate, toate sînt deplorabil întreținute, au numai smocuri de iarbă, sau sînt foarte tari.** Mai mult, centrul nu are dreptul decît la un singur teren gazonat (IV) și unul de zgură (V). Din acest punct de vedere, copiii care vin dimineață la antrenament sînt avantajați, ei beneficiind — prin înțelegerea conducerii I.E.A.B.S.-ului — de majoritatea terenurilor aflate, la acea oră, libere. După-amiază, însă, o dată cu închirierea acestor terenuri unor echipe „municipale", copiii și juniorii sînt nevoiți să se antreneze cîte 30—40 pe un singur teren!

Totuși, condițiile materiale de care se bucură centrul sînt — prin... comparație — bune: echipamentul (poate mai puțin numărul și... vîrsta mingilor), cele două mese zilnice, care se acordă celor mai promițători și mai ambițioși juniori și copii, ca și taberele de pregătire anuale (iarna — 11 zile, vara 20 de zile).

Cum rentabilitatea unei unități este dată de raportul dintre investiții și produsele finite, vom căuta să ilustrăm prin exemple randamentul acestui centru.

„Centrul 23 August" a avut — în fiecare dintre cei 7 ani scurși de la înființare — reprezentanți în diviziile A, B sau C. Începînd cu **Smadea, Săceleanu, Rotaru** și **Săcășeanu** (div. B), **Păciulete** (div. A), promovați în 1963 (antrenor D. Bacinschi), continuînd cu **Rugiubei** și **Ivan II** (div. A), promovați în 1964 (antrenor N. Petrescu) și cu **Roșu, Velea** și **Sandu** (div. A), **Toma, Stingă** și **Coteanu** (div. B), promovați în 1965 (antrenor C. Ardeleanu) — pentru ca să-i enumerăm numai pe cei din primele două divizii. Tinerii „absolvenți" — după 1966 — ai acestei școli de fotbal au o situație specială, pentru ei promovarea putîndu-se face treptat, cu o perioadă tranzitorie, în cadrul echipelor de tineret, selecția fiind mai puțin dură în cazul lor. Cîteva nume din promoția 1966: **D. Ștefan, Verșanschi** (div. A), **Aldea, Bighigeanu,** frații **Mocanu** (div. A-tineret), **Decu, Tetic, Andrei, Rădulescu** (div. B), iar din ultimele promoții: **Cristache** și **Naom** (Steaua), **Stana** (Dinamo București) etc.

Tradițională în instruire la acest centru este prepondereța pregătirii tehnice față de celelalte componente ale antrenamentului sportiv.

De asemenea, în cadrul centrului se află în curs o serie de experimente, care au ca scop îmbunătățirea activității instructiv-educative a copiilor și juniorilor. Astfel, la grupa de juniori 1953 se experimentează **„îmbunătățirea eficacității"**, în cadrul grupei 1954 se caută obținerea **„îmbunătățirii loviturilor cu capul"**, iar la o grupă de copii născuți în 1956 se încearcă **„folosirea jocurilor dinamice și a jocurilor cu temă în instruirea tinerilor fotbaliști".** Ne exprimăm speranța că aceste experimente (ca de altfel, și altele) își vor putea aduce, cît mai rapid, contribuția în dezvoltarea polivalentă a tinerilor fotbaliști.

D. GRAUR

CRITERIUL PRIMEI ZĂPEZI

(Urmare din pag. 1)

— Vorbește Gohn. Ieri am lucrat și am bătut pîrtia, însă noaptea a nins și ninge și acum. Așa că...

— Nu-i nimic, venim cu toții și într-o oră o vom amenaja de concurs.

— De acord!

★

La ora 9,30, concurenții, antrenorii, arbitrii și cîțiva voluntari luptau cu zăpada de peste un metru, pentru a salva „Criteriul primei zăpezi".

Profesorul sinăian, Constantin Iovan, a amenajat prima manșă, cu 37 de porți, în care a pus cîteva „înculetori". La ora 11 pornesc în cursă seniorele. Traseul este dificil, ninsoarea nu contenește, dar concursul este concurs. Ele au străbătut o singură manșă. Învingătoare — Mihaela Sandu. Junioarele au parcurs același traseu, firește cu mult mai multă precauție. Rezultate: **senioare: 1. Mihaela Sandu (Dinamo Bv.) 36,2, 2. Ioana Belu (A.S.A. Bv.) 37,2, 3. Eva Marcoș (Dinamo Bv.) 39,1; junioare: 1. Daniela Munteanu (A.S.A.) 41,0, 2. Eva Naftan (Dinamo Bv.) 43,8, 3. Mariana Trestian (C.S.M. Reșița) 44,1; juniori: 1. Paul Ivănescu (Dinamo Bv.) 39,5, 2. Jürgen Trotsch (Dinamo Bv.) 40,4, 3. Ovidiu Turjurea (Șc sp. Bv.) 58,6.**

Întrecerea seniorilor a fost așteptată cu deosebit interes. Pe lista de concurs au figurat nume cunoscute în schiul nostru alpin: Dan Cristea, Gheorghe Vulpe, Dorin Munteanu, Virgil Brenci, precum și „veteranii" Gheorghe Bălan și Nicolae Iovici. Favoriții — cu excepția lui Dorin Munteanu care a căzut — și-au disputat întîietatea. În prima manșă cel mai bun timp l-a înregistrat Dan Cristea 30,8, iar în imediata lui apropiere s-au situat Vulpe 31,7 și Brenci 31,9. Manșa a doua, care avea să fie hotărîtoare în stabilirea învingătorului, a fost marcată de maestrul sportului Cornel Tăbăraș. Lupta a fost aprigă. Vulpe a realizat 27,8. Deci, mai bine decît în prima coborîre. Dar Cristea, care își vedea amenințată supremația, a mers constant și a realizat același timp cu Vulpe: 27,8. Brenci a încercat să răstoarne rezultatul, dar acele cronometrelor au arătat pentru el doar 28,7. **Rezultate: 1. Dan Cristea** (Dinamo Bv.) 58,6, 2. Gheorghe Vulpe (Dinamo Bv.) 59,5, 3. Virgil Brenci (A.S.A. Bv.) 60,6, 4. Marin Focșeneanu (C. S. Sinaia) 61,9, 5. Mircea Ene (Dinamo Bv.) 63,3, 6. Ștefan Moldoveanu (Dinamo Bv.) 66,1.

★

Dacă ninsoarea a constituit un obstacol natural pentru desfășurarea întrecerii n-avem ce-i face. În schimb ne punem întrebarea: de ce comisia de schi a județului Prahova nu a asigurat cronometrele necesare competiției? Sperăm că, în eventualul răspuns, nu vor da vina tot pe... zăpadă?

P. I.